

hvad han, saa vidt jeg husker, har gjort en Gang før, den Vending, at vi løb fra Ansvar. Enten er dette urigtigt, eller ogsaa var det Usandhed, hvad der stod i Venstres Hovedorgan, nemlig at vi blev styrtet her ved en Afstemning. Nu kan det ærede Medlem vælge, om det er ham, der farer med forkert Tale, eller det var Venstres Hovedorgan „København“, der gjorde det; en af Delene maa jo være galt, og jeg overlader ærede Medlemmer at afgøre, hvad der er Sandhed eller galt. Vi kan ikke paa een Gang være løbet fra Ansvar og være faldet ved en Afstemning.

Det ærede Medlem gjorde saa forskellige Bemærkninger om Kommunerne; han syntes at være særdeles vel orienteret med Hensyn til, hvorledes Kommunerne vil stille sig overfor de Lønnedsættelser, der nu gennemføres — jeg forstod, det var Lønnedsættelserne, han tænkte paa. Jeg tror, at Kommunerne i al Almindelighed ser hen til det, der nu sker paa Rigsdagen, med største Bekymring, for det er jo ganske afgjort, at den Samling Love, som nu truer med at blive gennemført, vil paaføre Kommunerne meget betydeligt forøgede Udgifter. Thi talrige af de Ting, som nu tilsyneladende er Sparsommelighed og Nedsikring fra Statens Side, er jo blot en Overvæltning af Byrden fra Staten til Kommunerne; det gælder Bevillinger paa Finansloven, som det gælder Parter af den sociale Lovgivning. Jeg tror derfor, at den eneste Udsigt, denne Lovgivning giver Kommunerne, er til forøgede Udgifter.

Hvis det ærede Medlem mente, at Kommunerne med Kyshaand — saaledes hørte jeg ham sige — vil gribe til og altsaa benytte den samme Fremgangsmaade overfor Tjenestemændene, som Staten nu synes at ville benytte, saa maa det ærede Medlem vistnok have Forbindelse med Tankelæsere, for jeg har forgæves spurgt i forskellige Kommuner, hvorledes de vilde bære sig ad, og alle de Steder, hvor jeg har faaet noget at vide, erfarer jeg, at der er ingen som helst Beslutninger taget, og at man, indtil Tjenestemandsløven er endeligt vedtaget af Rigsdagen, selvfølgelig overhovedet ikke har i Sinde at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Derfor er det dog maaske bedre, at vi udsætter Spørgsmaalet om, hvordan Kommunerne vil handle, indtil vi har Kendsgerningerne paa Bordet; det ærede Medlems Evner som Tankelæser er formodentlig ikke større end hans Evner i øvrigt.

Det ærede Medlem talte videre om Smaaafviks Stilling og værgede sig mod det Angreb, at Venstre forringer Vilkaarene for

de fattige, og talte om, at nu var jo Tiden en helt anden, og det, man i sin Tid havde faaet tilsikret, kunde man ikke faa under de nuværende Værdiforhold. Ja, det ærede Medlem er dog ikke helt ukendt med Kendsgerningerne, og Løven om Invalidrente er, saa vidt jeg husker, ikke ældre end fra 1921, og Løven om Aldersrente er vist fra 1922 eller 1923, og i Forbindelse med begge disse Love foreligger der med Venstres Tilslutning Erklæringer om, at selv om Tiderne ændrer sig, selv om Priserne gaar ned, ja, helt ned til 1914-Priserne, selv da er der ingen Grund til at ønske Ændringer i de Sæts, der indførtes i Lovene. Det nytter altsaa ikke, at det ærede Medlem forsøger at besmykke sin Handlemaade ved at tale om, at Tiderne har forandret sig. Venstre handler i Dag ganske i Modstrid med de Erklæringer og Tilsagn, som Venstre har givet for ganske faa Aar siden.

Og maa jeg minde det ærede Medlem om, at Løven af 1891 om Alderdomsunderstøttelse indeholder følgende Betragtning, nemlig at Understøttelsen skal give det nødvendige til Livets Ophold og til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde. Den skal give det nødvendige til Livets Ophold; tror det ærede Medlem virkelig, at de Understøttelser, der er Tale om i den nye Lov, er tilstrækkelige til Livets Ophold? Jeg tror det ikke. Men det kan jo nu være, hvad det er; hvad der interesserer mig nok saa meget, er at se, at Venstre nu ganske synes at forlade den smukke Sætning, som fandtes i Løven af 1891, idet jeg ser i et af Venstres Hovedorganer, „Fyens Tidende“, at en Folketingsmand — S. P. Larsen tror jeg det er, han hedder — ved et Møde i Ringe fremsatte følgende opsigtvækkende Udtalelse: „Hvem siger, at den gamle skal kunne leve af Aldersrenten; det har aldrig været Venstres Mening.“ Naa, saa det har det ikke. Nej, jeg indrømmer, at i Praksis har de ganske vist ikke handlet saaledes overfor de gamle, at det syntes at være deres Mening, men i Lovens Ord har de i hvert Fald godkendt, at det var deres Mening, og paa mange Talerstole har de i hvert Fald hævdet, at det selvfølgelig var deres Mening.

Men nu, i 1927, har Venstres Pibe en helt anden Lyd end i 1891. Nu har Reaktionen sat ind, nu har Forbindelsen med de reaktionære Kræfter i Samfundet virket saaledes paa det gamle demokratiske Parti, at de kun har Navnet tilbage, og som vi har hørt i Dag, det skal de altsaa nu snart til at forandre.